

for Thinget, var den, at de Bestemmelser, der allerede ere gjældende ifølge den nuværende Finantslov, ikke sikke os for, at vi ikke komme til at udbetale 10,000 Rd. mere i indeværende Finantsaar til de ved Theatret ansatte kongelige Embedsmænd. Naar derimod den lille Lov, som her ligger for, vedtages, er det fuldstændig sikkert, at der ikke bliver Spørgsmaal om at udrede Mere i Sædtillæg end, hvad der nu er opført paa Finantsloven. Hvis Nogle af de ærede Medlemmer muligvis kunde lade sig afkræfte ved den Tanke, at der her foreligger en ny Lønningslov, tror jeg, at jeg kan berolige dem ved, at de Bestemmelser, der indeholdes i denne Lov, som De ville see, kun gjælde for de 5 Aar, for hvilke Lønningstestemmelserne ere optagne paa Finantsloven, men ved Udløbet af disse 5 Aar er ogsaa denne Lønningslov simpelthen bortfalden. Den er for os ikke Andet end et Siffringsmiddel imod i disse 5 Aar at komme til at udbetale Mere i Sædtillæg, end man gjorde Regning paa, da man vedtog Bestemmelserne paa indeværende Aars Finantslov. Jeg kan derfor ikke troe Andet end, at det er fuldstændig oekonomisk rigtigt og sikkert at vedtage denne Lov, thi vedtages den ikke, er altid den Udfigt tilstede, at de vedkommende Embedsmænd kunne, hvad der er omtalt baade her og i det andet Thing, gaae til Domstolene og henholde sig til den almindelige Lønningslov, for saaledes at faae et større Sædtillæg end det, der har været tilkænkt dem baade fra Regjeringens Side og ved Bestemmelserne paa Finantsloven. Jeg skal derfor meget anbefale Vedtagelsen af dette lille Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Skjøndt det maaskee vil være overflødig at sige Noget til, hvad der blev anført af den ærede Nigsdagsmand, som nu havde Ordet (Zahle), idet dette forekommer mig tilstrækkeligt til at godtgjøre, at der virkelig er Opfordring til at vedtage en saadan Bestemmelse som den, der her er foreslaaet,

skal jeg dog tilføie en Bemærkning om et Forhold, som maaskee ellers vilde være undgaaet de ærede Medlemmer. Dette ganske særegne Tilfælde, at den almindelige Lønningslov blev til Lov inden Finantsaarets Slutning, medens derimod flere andre Lønningslove, og deriblandt den for Theatret, blev borte, hvorhos endog selve Finantsloven ikke kom frem hverken inden afvigte Finantsaars Slutning eller inden Udløbet af den første Maaned af det nye Finantsaar, vilde, dersom den ganske særegne Stilling, som derved kom frem, skulde, meget imod saavel Regjeringens Tanke ved Indbringelsen af Lovforslaget som imod selve Thingets Opfattelse, forsaavidt det gik ind paa den almindelige Lønningslov og Budgettet, have Gyldighed i nærværende Forhold, ikke blot have Indflydelse paa det enkelte Aar, men — og det er den Bemærkning, jeg vil fremsføre — paa Grund af den almindelige Lønningslovs § 10 vilde Folgen deraf blive den, at samtlige de Embedsmænd, der ere ansatte ved Theatret, vilde kunne komme til for Fremtiden stadig og vedblivende at nyde den forhøiede Lønning, som dog ingenlunde var dem tilkænkt i Stikfælle af personligt Tillæg. Det hedder nemlig udtrykkeligt i § 10 af den almindelige Lønningslov, at, naar en senere Lønningslov kommer frem, der ikke giver saa Meget, som Vedkommende en Gang har opnaaet, derunder ogsaa indbefattet, hvad han har opnaaet efter de nye Bestemmelser i Loven selv om Lønningsstillæg, skal han beholde det Overflydende stadig og fremdeles som personligt Tillæg. Under Forudsætning af, at Vedkommende kjendtes berettiget til saadant Tillæg, vilde dette altsaa komme dem tilgode, og der vilde da blive Spørgsmaal om et Beløb, som vilde udgjøre mindst 6,000 Rd. om Aaret. Hvor meget man nu end fra Kirkeministerens Standpunkt kunde unde de Paa-gjældende et yderligere Tillæg, forsaavidt de vistnok Alle kunde trænge dertil, er det dog vistnok klart, at man, ved i dette Tilfælde at give dem et saadant, vilde handle imod den